

Personligt ansvar!

Hur och när tar man personligt ansvar? Hur ska vi lära oss att ta eget personligt ansvar?

Är det när man gör vad man vill, känner, tycker helt ärligt mot sig själv eller är man bara ego då? Får man vara ego?

Kan det vara så att man får vara ego så länge som det går ut på att man går in i sin egen känsla och tar reda på varför man säger ja eller nej? Är det ok att vara ego så länge som det inte "drabbar" någon annan på det sätt att man är rent elak? Kan det till och med vara så att det är ok? Att det är det som är personligt ansvar? Att man känner efter hur man vill, hur man verkligen känner och är autentisk ordentligt! Sann, rak och ärlig?

Det är en stor utmaning att ta eget ansvar och jag tänker att ändå från barnsben har de flesta blivit fråntagen sitt personlig ansvar – många barn t.ex. som inte "ens" får känna efter om de är hungriga. Jag tänker på så många historier som "man" har hört genom åren där barnet säger att det är hungrigt och vill ha något att äta innan de ska sova. Där föräldern säger/skuldbelägger: Vi åt nyss, varför åt du inte då? Eller då åt du för lite när vi åt och dessutom är det inte länge sen!

Det är bara ett exempel på hur vi som kallar oss vuxna tar ifrån personliga ansvaret eftersom jag hävdar att barnet själv förmodligen vet själv om det är hungrigt eller inte!

Om vi också därförutom tittar på vad som händer när vi som kallar oss vuxna känner att det suger lite i magen innan sängdags – vad händer då? De flesta går till kylskåpet och hämtar det vi vill ha!

Redan där i barndom blir vi lärda att inte få ha chansen att ta eget ansvar och HUR ska vi då lära oss att ta ansvar?

Allt detta påverkar oss det är också så kan jag hävda att ju mer ansvar vi tar ju bättre mår vi, vi blir lyckligare och kan föra in mer positiva saker kan vi föra in i våra liv!

